

**בבית המשפט לעניינים מנהליים
ירושלים**

עת"מ

- בעניין: 1. עבדאלנבי ת.ז.
2. עבד אלנבי ת.ז.
3. פחורי ת.ז.
4. פחורי ת.ז.
5. ארנאוט ת.ז.
6. ברכה ת.ז.
7. סרחאן ת.ז.
8. צגיר ת.ז.
9. גמגום ת.ז.
10. גמגום ת.ז.

העותרים

11. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר ע.ר. 580163517
ע"י ב"כ עוה"ד תמיר בלנק (מ.ר. 30016) ו/או עדי לוסטיגמן (מ.ר. 29189)
ו/או הגר שחטר (71140) /או איה חאגי עודה (מ.ר. 81573)
מרחוב שמואל הנגיד 27 ירושלים 94269
טל': 02 - 6222808 ; פקס: 03 - 5214947 ; mail@lb-law.net

- נ ג ד -

המוסד לביטוח לאומי

הלשכה המשפטית

רחוב שמעון בן שטח 4 ירושלים 91007

טל': 02-6755683 ; פקס: 02-6755620

המשיב

עתירה מנהלית

(חוק חופש המידע, תשנ"ח – 1998)

מוגשת בזאת עתירה במסגרתה יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב להעביר לעותרים באופן מלא ולאחר, את כל המידע, ובכלל זה דוחות חקירה, מכתבים, תרשומות, מסמכים, וכל מידע אחר הנוגע לקביעת התושבות של העותרים – 1-10.

א. רקע

1. העותרים 1-10 (להלן: "העותרים") הם תושבי ירושלים המזרחית, אשר גרים בה שנים ארוכות, מרביתם כל חייהם. תושבותם של העותרים בוטלה על ידי המשיב בשנת 2021 בלא התראה, בלא שימוע מקדים ובלא כל עילה נראית לעין, מלבד חשדות בטחוניים, שאינם רלבנטיים לקביעת התושבות, שעלו כנגד בן משפחה כזה או אחר.
2. עניינם של מרבית העותרים נדון במספר הליכים בבית הדין לעבודה, אשר בהם דרשו את השבת התושבות, ובכולם הושבה התושבות באופן מיידי, כאשר המשיב אינו מספק כל הסבר או מסמך שעמדו בבסיס שלילת התושבות מלכתחילה. ראו החלטות בהליכים -3930-07-21 ; 69005-06-21 ; 6918-08-21 ; 63083-06-21 , 27153-01-22 , 42468-11-21.

"נספח א" החלטות בהליכים בבית האזורי הדין לעבודה

3. לאור מצב זה, כאשר העותרים נמצאים בחוסר ידיעה באשר לסיבת השלילה וכאשר ברור על פניו שהמוסד פועל בניגוד לדין ופוגעת בזכויות בסיסיות של רבים, הם פנו, בסיוע העותרת 11 (להלן: "המוקד"), בבקשה לקבל מידע לגבי הבסיס לשלילת התושבות, וזאת על פי זכותם לפי חוק חופש המידע. הבקשות הוגשו לפני קרוב לחמישה חודשים, אולם לא נענו, ומכאן עתירה זו.

ב. הצדדים לעתירה והסמכות

4. העותרים 1-10 הם תושבי ירושלים המזרחית, אשר תושבותם נשללה על ידי המשיב במאי 2021 או בסמוך לכך.
5. העותרת 11, המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר היא עמותה לזכויות אדם, אשר מסייעת מזה שנים רבות לשמירה והגנה על זכויות הפלסטינים בשטחים הכבושים.
6. המשיב, המוסד לביטוח לאומי, הוא גוף הפול מתוקף חוק הביטוח הלאומי, שהתקבל בשנת 1953. המוסד נועד להבטיח בטחון סוציאלי לתושבי המדיה. בין היתר הוא מופקד על קביעת התושבות לצורך קבלת זכויות סוציאליות ובכללן ביטוח רפואי על פי חוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד – 1994. המשיב הוא הגוף ששלל את תושבות העותרים ובידו המידע אודות סיבות השלילה.
7. הסמכות לדון בעתירה נתונה לבית המשפט לעניינים מנהליים, וזאת בהתאם לפרט 2 לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, תש"ס – 2000 ולפי סעיף 17 לחוק חופש המידע. מקום השיפוט, על פי תקנה 2(א) לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים, תשס"א – 2000, הוא ירושלים, בהתאם למקום מושבו של המשיב אשר נתן ההחלטה.

ג. הפניות למידע והעדר מענה

8. כאמור, תושבותם של העותרים נשללה ללא אזהרה וללא הסבר במהלך שנת 2021. הסבר לגבי סיבת השלילה לא נמסר גם בהליכים שהתנהלות בבית הדין לעבודה.
9. לאור האמור, פנו העותרים ביום 30.9.21 (העותר 5 פנה ביום 5.10.21) באמצעות המוקד בבקשת חופש מידע לקבל את המסמכים הנוגעים לתיקם האישי בביטוח הלאומי. בבקשה ביקשו העותרים לקבל את המסמכים והמידע שהביאו להחלטה בדבר שלילת התושבות ובכלל זה: דוחות חקירה, מכתבים, תרשומות, מסמכים וכל מידע אחר. לבקשות צורפו הנספחים הנדרשים, יפוי כוח, ת.ז. טופס בקשה ואישור ניהול תקין של המוקד.

"נספח ב" בקשות חופש מידע שנשלחו ביום 30.9.21

10. בכל אופן, מיד לאחר שהועברו הבקשות לממונה על העמדת מידע לציבור מטעם המשיב, התקשרה הגב' גלית גבאי בטלפון לנציגת המוקד ביום 30.9.21 וביקשה שהבקשות יועברו ישירות לסניף המוסד בירושלים המזרחית וימוענו לגמר דורות מנחם או לגב' עינת מזראי.

11. לאחר ברור הנושא, הועברו ביום 5.10.21 הבקשות לסניף בירושלים המזרחית.

"נספח ג" מיילים מיום 5.10.21

12. בהעדר מענה או תגובה, נשלחה תזכורת ביום 4.11.21.

"נספח ד" תזכורת מיום 4.11.21

13. ביום 21.11.21 אישרה הגב' מירזאי בשם המשיב את קבלת הבקשות ומסרה, כי הפנייה העוברת להתיעצות באגף הביטוח והבריאות במשרד הראשי.

"נספח ה" מכתב המוסד מיום 21.11.21

14. בהעדר מענה ענייני כלשהו, נשלחה ביום 19.12.12 תזכורת נוספת לבקשות.

"נספח ו" תזכורת מיום 19.12.12

15. נכון להיום לא נתקבל כל מענה.

16. יצויין, כי המידע שהתבקש מועבר בשגרה על ידי הביטוח הלאומי בדרך כלל תוך זמן קצר, לפעמים ימים אחדים מבקשה. ההעברה מתבצעת בדרך כלל בין אם יש דיון בבית הדין לעבודה בנוגע לתושבות, ובין אם יש סוגיה העולה בקשר לתושבות ברשות האוכלוסין, וכן לפי בקשה של התושבים. המוקד מטפל בשגרה בעניינים אלה ומועברים אליו חומרי חקירה באופן שגרתני.

17. במקרה זה נראה שהעיכוב הלא חוקי בהעברת המידע נובע לא מקושי כלשהו באחזור והשגת המידע, אלא מכך, ששלילת התושבות נעשתה שלא כדין, כאשר הביטוח הלאומי משמש כזרוע של השב"כ וכוחות הביטחון ושולל תושבות, ותוך כדי כך ביטוח בריאות, ממשפחות שלמות, כולל קטינים ונשים בהריון, רק בשל חשדות בטחוניים, ולא בקשר למקום התושבות עצמה. נזכיר, כי בכל ההליכים שהוגשו בבית הדין לעבודה בעניינים של העותרים, נמנע הביטוח הלאומי מלספק מסמך או דוח חקירה כלשהו המצדיק את שלילת התושבות.

ד. הטיעון המשפטי

ד.1. הזכות לקבלת מידע - כללי

18. הזכות לקבל מידע מרשויות השלטון הינה אחד מיסודותיה של שיטת המשטר הדמוקרטית ומחויבת מעצם תפקודן של רשויות השלטון בקידומו של האינטרס הציבורי. עמד על כך כבוד השופט שמגר בבג"ץ 1/81 שירן נ' רשות השידור, פ"ד לה (3) 378, 365:

שיטת הממשל הדמוקרטית ניזונה מכך – ואף תלויה בכך – שמן הציבור ואליו תהיה זרימה חופשית של מידע, אשר נסב על הנושאים המרכזיים, המשפיעים על חיי הכלל ועל חיי הפרט.

19. בעע"מ 7024/03 גבע נ' גרמן (6.9.06), נאמרו בהקשר זה, הדברים הנכוחים הבאים מפי כבוד השופטת פרוקצ'יה:

חופש המידע מבטיח ביקורת ראויה על הרשות הציבורית; קיומה של ביקורת כאמור מחזק את אימון הציבור ברשויות; שקיפותן של פעולות השלטון היא תנאי חשוב לתיפקודה התקין של המערכת הציבורית, והיא ערך מרכזי בקיום מנגנוני בקרה יעילים על פעולות השלטון.

20. זכות הציבור לדעת, מעבר להיותה אמצעי להגשמתן של זכויות ואינטרסים נוספים, עומדת גם בזכות עצמה כזכות עצמאית בעלת חשיבות עילאית (ראו, עע"מ 398/07 התנועה לחופש המידע נ' רשות המיסים (23.9.08) שם בפסקה 47 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

21. לא זו אף זו, עוד בטרם חקיקת חוק חופש המידע נשללה הטענה, כי בהעדר חובת גילוי, יש הרשאה לרשות להסתיר. כך נאמר בבג"ץ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין ירושלים, פ"ד כח 325, 331:

הטענה כי באין חובה חוקית לגלות, רשאי אני לכסות ולא לגלות - יכול ותישמע מפי אדם או תאגיד פרטי ..., אבל אין היא נשמעת מפי רשות הממלאת תפקיד על-פי דין.

22. חובת הרשות השלטונית להתנהל בשקיפות הינה, אם כן, חלק מהתפיסה הרואה את הרשות השלטונית כנאמן הציבור, ראו לעניין זה, למשל, עע"מ 9135/03 **המועצה להשכלה גבוהה נ' הארץ**, פ"ד ס(4) 217, 230, שם נאמר:

הזכות לקבלת מידע על פעילותן של רשויות ציבוריות היא מאבני היסוד של חברה חופשית. היא נוגעת לעצם קיומו של המשטר הדמוקרטי, היא מזינה את חירות הביטוי וניזונה ממנה, והיא משקפת את התפיסה המשפטית שלפיה הרשות כנאמן הציבור מחויבת לדאוג לציבור ולא לעצמה במילוי תפקידיה...

23. הדברים האמורים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בנושא שיש לו חשיבות ציבורית והוא נוגע גם לזכויות יסוד בסיסיות, כגון הזכות לבריאות, לדיוור, לקיום בכבוד, (ראו, למשל, בג"ץ 258/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממלכתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון** (2007), דברי כבוד הנשיאה בייניש).

24. כמו כן יש גם חשיבות ציבורית להבטיח שהביטוח הלאומי פועל לפי החוק. במקרה זה המסמכים המבוקשים אמורים להציג הסבר לשלילת התשובות ולתרום להבנה מדוע היא נשללה והאם הדברים נעשו לפי הדין.

2. ד. הזכות לקבלת מידע לאור חוק חופש המידע

25. כמתואר לעיל, עוד בטרם בא לעולם חוק חופש המידע וגם לאחריו וללא קשר ישיר אליו, קיימת חובה מצד הרשויות למסור מידע לאזרח. חוק חופש המידע בא להוסיף ולחזק זכות זו, כפי שמתאר זאת אהרן ברק במאמר "חופש המידע ובית המשפט", **קרית המשפט ג'** (תשס"ג) 95:

מהי איפוא, תכליתו של חוק חופש המידע? נראה לי, כי תכליתו הינה ליתן מידע לפרט על-מנת לקיים ולקדם את הדמוקרטיה ובגדרה מתן מידע לציבור שיאפשר בחירה מושכלת, אשר תקדם את האמת, תאפשר הגשמה עצמית של הפרט, ותביא לפיקוח ובקרה על הרשות הציבורית. תכלית החוק היא להגן על חופש הביטוי, מתוך הכרה, כי המידע שבידי הרשות הציבורית מוחזק על-ידה כנאמן הציבור כולו.

26. בדברי ההסבר, המופיעים בהצעת חוק חופש המידע, תשנ"ז – 1997 (הצ"ח תשנ"ז עמ' 397) נאמר כי החוק יקדם גם ערכים חברתיים נוספים, כגון: שוויון, שלטון החוק וכיבוד זכויות אדם. כן הובהר, כי:

... בפועל נראה כי לציבור לא ניתנת מידה ראויה של גישה למידע שבידי הרשויות, וכי קשה לשרש את נטיית הרשויות לראות במידע נכס שלהן ולא נכס המוחזק בנאמנות על ידיהן עבור הציבור ומטעמו. הסדרה חוקית של הזכות למידע על סייגיה וחריגיה תגבש באופן מרוכז וברור יותר את גבולותיה, תסייע לשינוי קווי החשיבה המקובלים בקרב הרשויות הלכה למעשה....

27. אין חולק, כי המשיב הוא רשות ציבורית כהגדרתה בחוק חופש המידע ושהחוק חל עליו במלוא עוצמתו, ולא יכול להיות חולק שהבקשה הוגשה בהתאם לסעיף 7 לחוק.

3. ד. בידי המשיב מידע

28. בסעיף 2 לחוק מוגדר "מידע" כ"כל מידע המצוי ברשות ציבורית והוא כתוב, מוקלט, מוסרט מצולם או ממוחשב". המידע שהתבקש הוא מידע כתוב ומתועד שאמור להיות בחזקת המשיב.

29. בלי לטעת מסמרות בשלב זה לגבי הרלבנטיות הישירה של האמור, כיוון שעדיין אין סירוב מפורש ומנומק להעביר את החומר, אלא רק אי-מענה, יופנה בית המשפט הנכבד לעע"מ 3300/11 מ"י נ' גישה (5.9.12) שם העיר בית המשפט העליון:

.... הסתרת עצם קיומם של המסמכים פוגע באופן ממשי בזכותו של מבקש המידע לפנות לערכאות על מנת שתבורר בקשתו. ...מצב בו מוסרת המדינה מידע שגוי לבית המשפט, אף אם בתום לב, הוא מצב חמור ביותר, ומערער את אמון הציבור בשלטון החוק, וביכולתו של בית המשפט לבקר את פעולתה של הרשות המבצעת.

4. ד. העדר הנמקה

30. חובת ההנמקה מצויה ביסודו של המשפט המינהלי והיא תנאי בסיסי לקיום החובות המנהליות ושמירת כללי הצדק הטבעי. סעיף 2א לחוק לתיקון סדרי מינהל (החלטות והנמקות), התשי"ט-1958 (להלן: "חוק ההנמקות") מחייב עובד ציבור שנתבקש בכתב להשתמש בסמכותו על פי דין וסירב לבקשה, להודיע למבקש בכתב את נימוקי סירובו.

31. בפסיקת בית המשפט נקבע פעמים רבות, כי חובת ההנמקה נגזרת מחובת ההגינות, המוטלת על כל רשות מינהלית, והיא חלה גם במקרים, שעליהם לא חל חוק ההנמקות, ר' בש"פ 3810/00 גרוסמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(2), 1478; בג"ץ 2159/97 מועצה אזורית חוף אשקלון נ' שר הפנים ואח', פ"ד נב(1), 75, 88-89.

32. פירוט הטעמים לסירוב מאפשר גם לבית המשפט לעמוד על השיקולים ששקלה הרשות ועל האיזון הפנימי שערכה לגביהם. יפים לעניין זה דבריו של השופט (כתוארו אז) חשין בבג"ץ 431/89, 758/88 קנדל ואח' נ' משרד הפנים, פ"ד מו(4), 505, 526:

אכן החובה המוטלת על רשות לנמק החלטתה הנה אחד הכלים היעילים לביקורת ההחלטה – אשר על כן נקבעה אותה חובת הנמקה – ובהיעדר הנמקה נשמט מידי בית המשפט אותו כלי לביקורת...

33. בהעדר הנמקה ניצבים העותרים בפני מכשול בלתי אפשרי כמעט בבואם לטעון כנגד החלטת המשיב, משום ש"את טענות הצד שכנגד אפשר לסתור רק כשהן ידועות; עם ספינקס אי אפשר להתווכח" (בג"ץ 111/53 קאופמן נ' שר הפנים, פ"ד ז 534, 541).

34. שעה שמדובר בהחלטה מינהלית לא מנומקת, אשר משמעותה פגיעה בזכויות ואינטרסים בסיסיים, לא עומדת לרשות חזקת התקינות. להיפך. "גישה חשדנית כלפי החלטה לא מנומקת מתחייבת מנסיון החיים...ועל הרשות מוטל הנטל להסיר את הספקות המוצדקים שנוצרו ביחס להחלטה כזו" (דפנה ברק-ארז, משפט מינהלי (כרך א), ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין, התש"ע – 2010, עמ' 433).

35. בהקשר של חוק חופש המידע נקבע בפרשת המועצה להשכלה, כדלקמן:

חובה נוספת המוטלת על הרשות מכוח הדין המינהלי בכל הנוגע לטיפול בבקשה למסירת מידע לפי חוק חופש המידע, היא החובה לנמק את הסירוב למסירת המידע שנתבקש, כולו או חלקו, ככל שכך החליטה. חובת ההנמקה מקטינה את החשש מפני החלטות שרירותיות או שגויות והיא תורמת לבניית האמון במערכת היחסים שבין הרשות לאזרח במדינה דמוקרטית (על חשיבותה של חובת ההנמקה ועל היותה אחת מחובות היסוד המוטלות על רשות מינהלית ראו י' זמיר הסמכות המינהלית (כרך ב', תשנ"ו) 897-898). אכן, רשות ציבורית אינה רשאית להסתפק בסירוב לקוני לבקשה למסירת מידע ועליה לפרט את הטעמים לכך, על מנת לאפשר למבקש המידע לעמוד על טעמים אלה ולשקול את מהלכיו. פירוט הטעמים לסירוב מאפשר גם לבית המשפט לעמוד על השיקולים ששקלה הרשות ועל האיזון הפנימי שערכה לגביהם, בהעבירו את ההחלטה תחת שבט ביקורתו."

36. בענייננו אין סירוב מנומק, המשיב פשוט אינו מעביר את המידע. היעדר הנמקה ודאי שאינו עומד בקווים המנחים שהותוו בסעיף 17(ו) לחוק, הקובע:

החליטה הרשות הציבורית לדחות את בקשת המבקש, כולה או חלקה, תשלח למבקש הודעה בכתב שתפרט את נימוקי ההחלטה, ותיידע את המבקש על זכותו לעתור נגד ההחלטה לפי הוראות סעיף 17.

5. ד. החובה לפעול במהירות ראויה

37. על המשיב, ככל רשות ציבורית חלה החובה לפעול בסבירות, מידתיות, הוגנות ולשם השגת תכלית ראויה. עקרונות-על הם, החולשים על מרחב שיקול הדעת של המשיב. ראו לעניין זה למשל: בג"ץ 1689/94 הררי ואח' נ' שר הפנים, פ"ד נא (1), 15 ובג"ץ 840/79 מרכז הקבלנים נ' ממשלת ישראל והבונים בישראל, פ"ד ל"ד (3), 729 ובמיוחד בעמ' 745-746.

38. בספרו של יצחק זמיר "הסמכות המנהלית" (כרך ב', תשנ"ו-1996), נכתב (בעמ' 674):

... החובה הראשונית של הרשות היא להפעיל את הסמכות כך שהשירות לאזרח, ובסך הכל לציבור כולו, יינתן במהירות הראויה, ללא טירחה יתרה, ברמה גבוהה ובהוצאות נמוכות, ככל שניתן.

39. חובתו של המשיב לפעול בעניינם של הפונים אליו בזריזות ראויה, מעוגנת גם בסעיף 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, הקובע לאמור:

הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו – משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה ולחזור לעשותו מזמן ככל הנדרש לפי הנסיבות.

40. בהקשר של חוק חופש המידע, נקבעו סדי זמנים בסעיף 7 לחוק, הקובע בין היתר, כי "הרשות הציבורית תודיע למבקש המידע ללא שיהוי, ולא יאוחר מ-30 ימים מקבלת הבקשה, על החלטתה בבקשתו". הסעיף מאפשר ההארכה נוספת של 60 ימים. החשיבות המיוחדת של מענה מהיר וענייני בהתאם לחוק חופש המידע הובאה בדבריו של המלומד הלל סומר, חוק חופש המידע: הדין והמציאות, המשפט ח' (תשס"ג):

"עוד יש להדגיש כי חשיבות עליונה להצלחת חוק חופש המידע טמונה בהפעלתו הפשוטה והיעילה. בקשה לקבלת מידע צריכה להיענות במהירות, ביעילות, בזול וברוב מוחלט של המקרים (שאינם נכנסים לגדרם של הסייגים למסירת מידע על פי החוק),

ללא כל עיכוב מיותר המחייב התנצחות עם הרשות ופנייה לערכאות.

41. אנו נמצאים כיום כחמישה חודשים לאחר הגשת הבקשה, מועד כפול ומכופל ממה שנקבע בחוק. מדובר בהפרה בוטה, חמורה ולא מוצדקת בשום צורה של החוק.
42. המשיב הפר כמעט כל הוראה אפשרית באופן הטיפול בבקשה. סעיף 7 לחוק חופש המידע קובע, כדלקמן:

נוהל הגשת בקשות והטיפול בהן

7. (א) בקשה לקבלת מידע תוגש בכתב לממונה, או למי שהוסמך לכך על ידו; אין המבקש חייב לציין את הטעם לבקשתו.

(ב) הרשות הציבורית תודיע למבקש המידע ללא שיהוי, ולא יאוחר מ-30 ימים מקבלת הבקשה, על החלטתה בבקשתו; ראש הרשות הציבורית, או מי שהוא הסמיך לכך, רשאי להאריך את התקופה האמורה, במקרה הצורך, ב-30 ימים נוספים, ובלבד שהודיע על כך למבקש בכתב, ונימק את הצורך בהארכת התקופה.

(ג) ראש הרשות הציבורית רשאי להאריך, הארכה נוספת, את התקופה האמורה בסעיף קטן (ב), בהחלטה מנומקת אשר תישלח למבקש תוך התקופה האמורה, אם בשל היקפו או מורכבותו של המידע המבוקש יש צורך להאריך את התקופה; ההארכה הנוספת לא תעלה על התקופה המתחייבת מהטעמים האמורים, ובכל מקרה לא תעלה על 60 ימים...

(ו) החליטה הרשות הציבורית לדחות את בקשת המבקש, כולה או חלקה, תשלח למבקש הודעה בכתב שתפרט את נימוקי ההחלטה, ותיידע את המבקש על זכותו לעתור נגד ההחלטה לפי הוראות חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000.

43. ההפרות של סעיף 7 שהודגמו בטיפול המשיב בבקשה: (1) המשיב לא הודיע לעותרת ללא שיהוי על ההחלטה בבקשה; (2) המשיב לא הודיע לעותרת בתוך 30 ימים על ההחלטה בבקשה; (3) המשיב לא ביקש ארכה של 30 יום במועד; (4) אם ניתן לקרוא למכתב מיום 21.11.21 בקשה לארכה, הרי שהיא התבקשה ללא נימוק של ממש; (5) המשיב לא פנה לבקש ארכה נוספת של 60 יום, כפי שמתאפשר מס"ק ג; (7) המשיב לא הודיע על דחיית הבקשה (באופן חלקי) ולא יידע את העותרת על זכויותיה כמצווה בס"ק (ו) – שבע הפרות בסעיף 1.

44. מעבר לכך יצוין כי אי המענה על פי החוק לבקשות חופש מידע או מענה באיחור לבקשות אלו איננו אירוע חד פעמי; לצערנו, הדבר הפך לדפוס שגרתי מצד הרשויות ומשרדי הממשלה. על פי מדד התנועה לחופש המידע שניתח את הנתונים שהעבירה היחידה הממשלתית לחופש המידע בשנת 2018, פחות משליש מהבקשות נענות במסגרת 30 הימים הראשונים וכשליש מהבקשות כלל לא נענו במהלך 150 ימים, כאשר המקסימום על פי סעיף 7 לחוק הוא 120 ימים, כלומר רק 40% מהבקשות נענות בהתאם לתקופה המקסימלית הקבועה בסעיף 7. מדד התנועה לחופש המידע לשנת 2018 מצוי בקישור:

<https://www.meida.org.il/?p=9151>

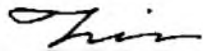
ה. סיכום

ממשלת ישראל מכבדת את חופש המידע ומחויבת לקידום שקיפות ודיווחיות ותנגיש לציבור מידע בעל חשיבות ציבורית, תוך התחשבות בזכויות הפרט ובאינטרסים אחרים. ממשלת

ישראל מצהירה כי המידע המוחזק בידי הממשלה הינו משאב
ציבורי ולפיכך תפעל לספק לציבור גישה מרבית אליו, ואפשרות
לעבדו ולהשביחו...

מתוך החלטת ממשלה 4515 מיום 1.4.12

45. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב להעביר אל העותרים את המידע
שהתבקש בבקשת חופש המידע נשוא עתירה זו.
46. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד.

תמיר בלנק, עו"ד
מ.ר. 30016
ב"כ העותרים